

βαρὺν ἤχον. Συνών. γυναικεῖο (εἰς λ. γυναικεῖος B1), γυναικῆσιο (εἰς λ. γυναικῆσιος 2), γυναικίδι, γυναικίτης, γυναικοστασίδι, γυναικωνίτης, γυναικωτίκι, γυναικωτό (εἰς λ. γυναικωτός 5). 2) "Ομιλος γυναικῶν "Ηπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Καστορ.) Συνών. γυναικοβόλι, γυναικοβρόντι, γυναικοβρόχι, γυναικοθέμι, γυναικοθέσι, γυναικοθήκι, γυναικόκοσμος 2, γυναικολάσι, γυναικολόγι, γυναικολογία (I), γυναικομάζωμα, γυναικομάνι, γυναικομάντρι, γυναικομοίρι, γυναικοσώρι, γυναικοσωρός, γυναικουριά.

γυναικάρης ὁ, ἐνιαχ. γυναικάρη Καλαβρ. (Μπόβ.) γεναικάρης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης, διὰ τὴν ὁπ. βλ. -άρις.

Ὁ γυναικοθήρας ἔνθ' ἄν.: Τοῦτο ἔναι γυναικάρη, ἐν γάν-ρει τσωμί 'ς τὸ σπίτι (αὐτὸς εἶναι γυναικάς, δὲν προσφέρει τίποτε εἰς τὸ σπίτι) Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικαλᾶς 1, γυναικάς 1.

γυναικάρι τό, Πελοπν. (Λάγ.) —Λεξ. Βάιγ. γεναικάριν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐσ. γυναικάριον.

Γυναικάκι, τὸ ὁπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Παροιμ.

"Ανταν ἔζη τὸ τδελ-λάριν, | ἔγ καλὸν τὸ γεναικάριν (ἡ εὐμάρεια εἶναι συντελεστής τῆς ἁρμονικῆς συμβιώσεως τοῦ ἀνδρογύνου) Κύπρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γεναικάρι Εὐβ.

γυναικαριὰ ἡ, ἐνιαχ. γεναικαριὰ Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικάρα, διὰ ὁπ. βλ. γυναικάρος, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιὰ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν βλ. Μ. Φιλήτ., Γραμματ., 461.

Γυναικάρος, τὸ ὁπ. βλ., ἔνθ' ἄν.

γυναικάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γυναικάρικο Ἀπουλ. (Καστριν. Κοριλ. Μαρτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άριος.

1) Ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς γυναικάς ἔνθ' ἄν.: Μάι γυναικάρικο (γυναικεῖον ἱμάτιον) Ἀπουλ. (Μαρτ.) 2) Οὐσ. α) Ὁ ἀσχολούμενος μὲ γυναικεῖας ἐργασίας Ἀπουλ. (Κοριλ. Μαρτ.): Τθεῖσ' ὁ χριστιανὸς ἔναι γυναικάρικο, ἀφηδᾶ ἦν γυναῖκα του 'ς τὸ σπίτι (ἀφηδᾶ = βοηθεῖ) Κοριλ. β) Ὁ γυναικοθήρας Ἀπουλ. (Καστριν. Κοριλ.): Τθεῖο ἔν' γυναικάρικο, πάει πάντα βόισκοντα γυναῖκε Καστριν. Συνών. εἰς λ. γυναικάς 1.

γυναικάρος ὁ, πολλαχ. γυναικάρους Λέσβ. γυναικάρα ἡ, πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Μαρτ. κ.ά.) γυναικάρα Τσακων. γεναικάρα Κύπρ. Κῶς Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) κ.ά. γυναικάρα Εὐβ. (Στρόπον.) γυναικάρα Θεσσ. (Δομοκ. Βαθύρρ. Μεσοχώρ. κ.ά.) Λέσβ. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.) γυναικάρα Ἀπουλ. (Κοριλ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γυναικα. Ὁ τύπ. γυναικάρα καὶ εἰς Σομ.

Ἡ ὑψηλόσωμος καὶ παχεῖα γυνὴ ἔνθ' ἄν.: Ἦταν μιὰ γυναικάρα ὡς ἐκεῖ πάνω Σῶρ. Ἡ Μανόλαινα εἶναι μιὰ γυναικάρα ὡσαύτ' ἐκεῖ ἀπάνω Κρήτ. Ἡ Μητσοῦς τ' Θύμιου πῆρι μιὰ γυναικάρα δυὸ μέτρα Μακεδ. (Γήλοφ.) Τώρα δὲ φύρασα τσαὶ λέγνεφα, ἤμουνα γυναικάρα Πελοπν. (Καρδαμ.)

Γιὰ θώρει τῆχ Χρουσοκόνα, κοζ-ζάμου γεναικάρα ἐγίνη Κῶς. Ἐγινι νιὰ γυναικάρα, νὰ τῇ λ'μπίζισι (=νὰ τὴν ποθῇς) Θεσσ. (Δομοκ.) Τὶ γυναικάρα εἶναι αὐτὴ ἡ Σόφω τοῦ Ντέρη! Ἐρεικ. Θηρία γυναικάρα γίν'ᾶ ἡ κουπέλα σ', Φρουσού! Στερελλ. (Ἀχυρ.) Μωρ', πῶς γενήκανε φτοῦνα τὰ θηλυκά τ'ς Ἀσήμους; γυναικάρες σωστές! (θηλυκά = κορίτσια) Πελοπν. (Παιδεμέν.) Ὁ 'σ' αὐά μι, τσι γυναικάρα ἐνάτε ἂ Βγενοῦ τοῦ Νιχάλη (δὲ μοῦ λέγεις, τί γυναικάρα γίνηκε ἡ Εὐγενία τοῦ Μιχάλη) Τσακων. Σουσιτὴ γυναικάρα γίν'ᾶ ἡ κουπέλα τ'ς Ἀγγέλου! Ἡπ. (Κουκούλ.) Γυναικάρα ἔναι ἡ γυναικα χρονὴ τθαὶ λιπαρὴ (χρονὴ = χονδρὴ) Μαρτ. Γυναικάρα ποὺ εἶχε γίνει! καὶ δὲν θὰ 'ταν οὔτε δεκάξι χρονῶ Γ. Ξενόπ., Κοσμᾶκ. Κέντρον, 152. Συνών. Ἀμαζόνα 2, ἀντριτσάνα, ἀντρογυναικα 1, ἀντρούτσος, γυναικαριὰ, γυναικάτσος γυναικος 1, γυναικούρα, γυναικουρινα. 2) Ἡ θρασεῖα καὶ φίλερις γυνὴ Ἀπουλ. (Μαρτ.): Ἐναι γεναικάρα τδεῖνη. 3) Γυνὴ τοῦ λαοῦ, ἀπλῆ, ταπεινὴ Ἀπουλ.

γυναικάς ὁ, κοιν. καὶ Καππ. (Μισθ.) Ποντ. (Οἶν.) γυνικᾶς Ἀλόνν. Εὐβ. (Ἀγία Ἀν. Λιχᾶς) Ἡπ. (Ἰωάνν. Ζαχόρ. Κουκούλ. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ. Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Λέσβ. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Τριφύλλ. κ.ά.) Σκόπ. γεναικάς Κῶς κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶς.

1) Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, ὁ γυναικοθήρας κοιν. καὶ Καππ. (Μισθ.) Πόντ. (Οἶν.): Ἦτανε γυναικάς ὅσο δὲν παίρνει κοιν. Πῶς τότε πῆρε ἡ ἀδρεφὴ σου τέττω γυναικᾶ ἄντρα; Δὲν ἀφίνει καμμὶὰ γυναῖκα 'ς τὸ δρόμο ἡσυχία Ἰων. (Σμύρν.) Οὐ Κουίκους εἶνι γυνικᾶς, παλιουτόμαρου Εὐβ. (Λιχᾶς). Εἶνι αὐτὸς ἕνας γυνικᾶς, οὐ Θιὸς νὰ σὶ φ'λάη! Θεσσ. (Δομοκ.) 'Σ τὰ νεᾶτα τ' ἦταν πολὺ γυνικᾶς Ἡπ. (Κουκούλ.) Λέσι μ-πὼς εἶσαι μιάλος γεναικάς Κῶς (Καρδάμ.) Ἡ καημένη ἡ Μαρία, τὰ ἔσυρε μὲ τὸν ἄντραν ἄτες! Γυναικάς ἀφωρισμένος (τὰ ἔσυρε=πὸσα ἐτραύηξε) Πόντ. (Οἶν.). Τδὸ 'τουν ἕνα παπᾶς, τδὸ 'τουν λίου γυναικάς (τδὸ 'τουν = ἦταν) Καππ. (Μισθ.) Συνών. γυναικάκας 1, γυναικαλᾶς 1, γυναικάρης, γυναικάσιος, γυναικοκυνηγός, γυναικουλᾶς, κοριτσάκας, ποδόγυρος. 2) Ὁ θηλυδρίας, ὁ θηλυπρεπὴς Ζάκ. Σύμ. Συνών. γυναικάκας 2, γυναικαλᾶς 2, γυναικούλης, γυναικωτός, κολέτης, μισογύναικος.

γυναικάσιος ὁ, ἐνιαχ. γυνικάσιους Ἡπ. (Ζαχόρ.)

Ἐκ συμφύρσ. τῶν οὐσ. γυναικάς καὶ γυναικῆσιος.

Γυναικάς 1, τὸ ὁπ. βλ., ἔνθ' ἄν.

γυναικάτα ἐπίρρ. Ζάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γυναικάτος.

Γυναικεῖα, τὸ ὁπ. βλ.: Ἐκαβαλλίκεφα τὸ γάιδαρο γυναικάτα Κεφαλλ. Συνών. γυναικεῖα, γυναικῆσια, γυναικίστικα, γυναικίτικα, μονόμπαντα. Ἀντίθ. ἀντρίκεα, ἀντρίστικα.

